



مبارزه برای حداقل دستمزد ۱۲ میلیون و پانصد هزار تومانی تازه آغاز شده است

هر کارگری باید بتواند با دستمزد خود هزینه‌های زندگی یک خانوار را تامین کند، این حداقلیست که هر کارگری به عنوان دستمزد باید بگیرد و بسیاری از کارگران و تشکلهای مستقل در بیانیه‌ها و اطلاعیه‌های خود پیشاپیش اعلام کرده بودند که این حداقل نمی‌تواند از ۱۲ میلیون و پانصد هزار تومان در ماه کمتر باشد. از سندیکاهای شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه و نیشکر هفت‌تپه تا تشکلات مستقل بازنشستگان و معلمان، تا کارگران نفت و فولاد و دیگران، همگان بر این خواست تاکید کرده بودند.

سازمان ما نیز به‌عنوان یک سازمان کمونیست و مدافع طبقه کارگر، ضمن حمایت از خواست کارگران برای حداقل دستمزد ۱۲ میلیون و پانصد هزار تومانی بر این تاکید کرده بود که بدون اقدام عملی از سوی کارگران، دولت سرمایه‌داران سیاست خود را پیش خواهد برد و کارگران به خواست خود نخواهند رسید.

این ضرورتی بود که کارگران، بازنشستگان و معلمان نیز به آن رسیده بودند و از همین‌رو فراخوان مشترک خود برای تجمع اعتراضی در روز ۱۷ اسفند را با خواست دوازده و نیم میلیون تومان به‌عنوان حداقل مزد ماهانه منتشر کرده بودند. این همان روزیست که پاسداران سرمایه، بازنشستگان، کارگران و دیگر حامیان آن‌ها را که این خواست را مطرح کرده بودند، وحشیانه مورد هجوم قرار دادند.

برای دولت سرمایه‌داری، پذیرش خواست کارگران یعنی سود کمتر برای سرمایه‌داران و این چیزی نیست که خوشایند سرمایه‌داران و دولت آن‌ها باشد، دولتی که تمام ارکان آن در فساد غرق شده است، دولت چماق‌بدهستان، دولت تفنگ‌بدهستان، دولت دزدان و فاسدان، دولت سرمایه‌داران.

دولت سرمایه‌داران در روزهای بعد از تهاجم به صفوف خواستاران مزد بالای خط فقر به جلسات نمایشی "شورای عالی کار" سرعت بخشید و بر طبق خواست سرمایه‌داران و با فاصله بسیار نسبت به خواست کارگران و خط فقر، حداقل دستمزد کارگران را برای سال ۱۴۰۰، دو میلیون و ۶۵۰ هزار تومان اعلام کرد و این‌گونه به نمایش هر ساله تعیین مزد پایان داد.

شریعتمداری وزیر کار، تعاون و رفاه اجتماعی پس از اعلام تصمیم "شورای عالی کار" گفت: "پس از ۵ ساعت با توافق کارفرمایان و کارگران به افزایش حداقل دستمزد ۳۹ درصد برای سال آینده رسیدیم که حداقل دستمزد کارگران (با آیت‌های شغلی) در سال ۱۴۰۰ بالای ۴ میلیون تومان خواهد شد".

جدا از آن‌که بسیاری از کارگران ساختمانی، کشاورزی، کارگاه‌های زیر ده نفر، مناطق آزاد و ویژه شامل قانون کار و حداقل دستمزد مصوب "شورای عالی کار" نمی‌شوند و جدا از آن‌که باز بخش قابل توجهی از کارگرانی که براساس قرارداد موقت و مانند آن کار می‌کنند، تنها همان حداقل دستمزد را دریافت کرده و از "آیت‌های شغلی" مانند حق مسکن، اولاد و خواربار محروم هستند، حتا دستمزد ۴ میلیونی نیز تنها حدود ۳۰ درصد میزانیست که کارگران و دیگر تشکلهای مستقل خواستار آن شده بودند.

"شورای عالی کار" جمهوری اسلامی با این تصمیم بار دیگر نشان داد که به خواست کارگران بی‌اعتنا است و تا زمانی که جمهوری اسلامی در قدرت است این روال ادامه خواهد یافت.

اما مبارزه برای افزایش دستمزد با تعیین میزان افزایش دستمزد کارگران توسط "شورای عالی کار" پایان نیافته و نباید پایان یابد. این تازه آغاز مبارزه است. مبارزه برای نان، مبارزه برای کار، مبارزه برای آزادی.

واقعیت این است که حتا دستمزد ۱۲ میلیون و پانصد هزار تومانی نیز با توجه به هزینه‌های سرسام‌آور مسکن، خوراکی، بهداشتی، آموزشی و غیره هنوز بسیار پایین است، وقتی که قیمت یک کیلو مرغ بالای ۳۰ هزارتوان است، وقتی که بهای تنها یک تلفن معمولی هوشمند، کامپیوتر و تبلت که امروز همگی از ضروریات برنامه‌های آموزشی در جهان معاصر است سر به ده‌ها میلیون تومان می‌زند، وقتی که نیمی از جمعیت کشور همچنان اجاره نشین هستند و سال به سال بر تعداد آن‌ها افزوده می‌شود، وقتی که پیش‌بینی می‌شود میزان افزایش تورم در سال آینده حتا از سال جاری نیز بالاتر رود و بودجه سال ۱۴۰۰ نیز یک گواه آن است.

مبارزه برای مزد حداقل ۵ / ۱۲ میلیون تنها مبارزه طبقه کارگر نیست، مبارزه بازنشستگان نیز هست، مبارزه تمامی زحمتکشان جامعه همچون معلمان و پرستاران نیز هست. مزد و حقوق هیچ کارگر، بازنشسته، معلم، پرستار و دیگر زحمتکشان جامعه نباید از ۱۲ میلیون و پانصد هزار تومان کمتر باشد. باید به این مبارزه ادامه داد، چرا که کارگران و دیگر زحمتکشان جامعه که امروز عموماً زیر خط فقر زندگی می‌کنند، چیزی برای از دست دادن ندارند.

سازمان فدائیان (اقلیت) ضمن اعتراض به اقدام ارگان دولتی "شورای عالی کار" در تصویب حداقل دستمزد ۲ میلیون و ۶۵۰ هزار تومانی، از خواست کارگران و دیگر زحمتکشان جامعه برای حداقل مزد ماهانه ۵ / ۱۲ میلیون تومان حمایت می‌کند.

سازمان فدائیان (اقلیت) بر این باور است که مبارزه برای دستیابی به این خواست، با اتحاد هر چه گسترده‌تر کارگران و زحمتکشان و با بهره‌گیری از تمامی اشکال اعتراضی باید ادامه یابد.

این درد مشترک، بی‌رزم مشترک، در مان نخواهد شد.

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی – برقرار باد حکومت شورایی

نابود باد نظام سرمایه‌داری

زنده‌باد آزادی - زنده‌باد سوسیالیسم

سازمان فدائیان (اقلیت)

۲۴ اسفند ۱۳۹۹

کار، نان، آزادی – حکومت شورایی